

Miyase
Sertbarut

GERÇEĞLE BÜYÜMEK DÜŞLERLE YÜRÜMEK

tudem

Miyase
Sertbarut

GERÇEĞLE BÜYÜMEK
DÜŞLERLE YÜRÜMEK

GERÇEKLE BÜYÜMEK DÜŞLERLE YÜRÜMEK

© 2012, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Miyase Sertbarut
EDİTÖR: Burhanettin Düzçay
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: 2000
Dördüncü Baskı: Kasım 2017 (2000 adet)
(İlk üç baskı toplam 7000 adet))
(Daha önce Sil Baştan Aşk adıyla yayımlanmıştır.)

ISBN: 978-605-285-018-3
Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Miyase
Sertbarut

GERÇEKLE BÜYÜMEK
DÜŞLERLE YÜRÜMEK

Miyase Sertbarut

1963 yılında Ceyhan'da doğdu.

Keloğlan, Jules Verne, Orhan Kemal ve Karabaşlarıyla büyüdü.

Okula giderken hep karnı ağrıyordu. Yani o öyle zannediyordu...

Gazi Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünü bitirdi, yine karnı ağrıyordu.

Öğretmenlik yaptı, karnının ağrısı geçmiyordu.

Yazmaya radyo tiyatroları ile başladı. Öykü, roman, masal türlerinde yapıtlar verdi. Karnının ağrısı geçti. Kitapların bütün ağırlara iyi geldiğini düşünüyor.

Yazarın Devlet Tiyatroları repertuarında *Nalıncı ile Padişah* adlı çocuk oyunu bulunmakta, ayrıca *Sınavsız Hava Sahası* adlı oyunu pek çok okulda sahnelenmektedir. *Konşumuz Çok Acayip* adlı romanı 2013 yılında Gülten Dayıoğlu Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Vakfı ödülünü almıştır. Yazarın diğer kitaplarından bazıları: *Koşkent'in Kayıp Çocukları*, *Dedenin Sihirli Dükkânı*, *Gizli Bahçe Masalları...*

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Emre ile Cemre (ilk okuma serisi)

Bir Dilek Tut (masal), **Akvaryumdaki Denizkızı** (masal)

Tuna'nın Büyülü Gemisi (öykü), **Kırmızı Kartal** (öykü)

Altın Avcıları Plajda (öykü), **Yangın Tüpüyle Uçan Çocuk** (öykü)

İkizler İz Peşinde (öykü), **Saat Canavarı** (öykü)

Sarı Maymun (roman), **Kaçak Köpek Biber** (roman)

Yalancı Portakal (roman), **Sisin Sakladıkları** (roman)

Kapiland'ın Kobayları (roman), **Kapiland'ın Karanlık Yüzü** (roman)

Yılankale (roman), **Kimsin Sen?** (roman), **Çöp Plaza** (roman)

Ara Âlem 1 – Tarlakoz'un Tuzağı (roman)

Ara Âlem 2 – Yasak Oyun (roman)

Ara Âlem 3 – Yeniden Doğuş (roman), **Buz Bebekler** (roman)

Sınıfta Kalanlar Okul Açtılar (roman)

Gerçekle Büyümek Düşlerle Yürümek (ilkgençlik romanı)

Delidolu Yayınlarından çıkan kitapları:

Çocukluğumun Tanrısı Piper Pa-25 (roman)

Özlem, Beyaz Atlı Prensi Beklemiyor

Evimizin kapısına yaklaştığımda değişmeyen o sesi duydum yine. Oturma odasından başlayıp koridordan geçen, kapıyı ve duvarları yok sayan ses. Dikiş makinesinin sesi... Anlıyordum ki annem yine çalışıyor. Tıkırtının hızından, arada bir kesilmesinden, makinenin bazen yorulmuş gibi zorlanmasından annemin ne durumda olduğunu, görmeden de anlayabilirdim. Kendimi bildim bileli duyarım çünkü bu sesi: Tırrr... tırrrr... Getireceği sonuçları düşünmeden "Ah, bir bozulsan! İğnesi kırılmasın... Tamirciden aylarca gelmesin..." diye düşler kurardım bazen.

Annem, dikiş makinesinden hoşlanmayışıma anlam veremiyor. Ben bebekken o sesi duyar duymaz uyurmuşum. Ninni sayarmışım bu tıkırtıları; hatta ağladığımda, hırçınlaştığımda susup uyumam için makineyi çalıştırmış. Hemen susar, gözlerimi kaparmışım. Kim bilir niçin öyle yapardım? Belki de korktuğum içindi, uyuma numarasıyla ondan kurtulmaya çalışıyordum belki de... Hem insan bebekken sevdiği bir şeyi ömür boyu sevecek değil ya...

Şimdi sevmiyorum işte! Annem onun kölesi oldu. Anneme “Otur!” diyor, annem oturuyor onun başucuna. Saatlerce kalkma izni yok, vicdansız bir köle tüccarı bu makine... Oysa ben de annemin diğer anneler gibi bizi kapıda karşılamasını, “Haydi çocuklar mutfağa, size nefis yemekler pişirdim!” demesini isterdim. Kapıya yaklaştığımda içeriden televizyon dizilerinden birinin sesini duymayı yeğledim. “Feriha, ne güzel bir kazağın var canım!” gibi boş sözler bile olsa, makinenin beynime işleyen tıkırtılarından daha anlamlı olurdu; ama bütün bunlar için vakti yok annemin. Annem terzi...

Aslında bu meslek anneme babamdan kalmış. Babamı çok az anımsıyorum, oturma odasında büyütülüp çerçelenmiş bir fotoğrafı var. İnce uzun yüzlü, gülümseyerek bakıyor. İyi bir insandı diye düşünüyorum; düşünüyorum desem daha doğru olacak, ona ilişkin anılarım yok denecek kadar az çünkü. Annem gözlerini duvardaki bu fotoğrafa dikerek geçmişe ilişkin şeyler anlatır bazen. O anlattıkça anımsar gibi olurum. Söz gelimi beni kucağına alıp bakkala götürürmüş. Ben de her zaman aynı şeyleri alırmışım: bir balon, bir de gofret...

Saçlarımı çok severmiş babam.

“Özlem’in saçlarını hiç kestirmeyelim, peri kızları gibi upuzun saçları olsun kızımın.”

Annem de bu yüzden olmalı, çok özenmiş saçlarıma, hiç kısacık kestirmemiş. Şimdi de öyle uzun ki... Arkadaşlarım “Rapunzel” adını taktılar bana. Hani şu saçlarının uzunluğuyla ünlenmiş masal kahramanı. Kuleden aşağı saçlarını uzatıp âşığını yukarı çeken Rapunzel...

Sonra hastalanmış babam; hastalığının ne olduğu uzun süre anlaşılmamış. Her doktor başka bir tedavi uygulamış,

ama hiçbir yöntem iyileştirememiş onu. İşte o zaman “Bana bir şey olursa bu çocuklara sen bakacaksın, terziliği sen sürdüreceksin,” demiş anneme. Kardeşim Çiğdem’e hamileymiş annem. Babam öldüğünde üzüntüsünden erken doğum yapmış. Babasını göremedi bu çocuk diye Çiğdem için üzülür hep. Beni gördü sayıyor, ben de hayal meyal bir şeyler anımsıyorum. Ama tam oturtamıyorum yerine. Hep başkalarının anlattıkları var aklımda. Beni kucağına alıp bakkala götüren, balon ve gofret alan bir baba...

Babamı asla terzi olarak düşünemiyorum. Canavar gibi homurdanan dikiş makinesinin karşısında nasıl otururdu acaba? Annem gibi o da sandalyeye oturduğunda kambur mu dururdu? İpliği dişleriyle mi koparırdı? Belki de makasla keserdi. Düşlerime soracak olursam babam terzi falan değildi, hepsini annem uyduruyordu. Fotoğraftaki yüzüne bakar, ona başka bir meslek yakıştırdım. Sanki bir denizciymiş gibi, bir gemi kaptanı gibi... Ölmüş olduğunu hiç getirmezdim aklıma. Uzun yolculuklara çıkan, yılda bir ya da iki kez evine uğrayan bir denizci olmalıydı babam. Derken bir tıkırtı alırdı evin içini, homurdanarak düş dünyasından gerçeğe dönerdim. Ben bu dikiş makinesi için söylendikçe annem kızardı.

– Nankörlük etme Özlem, kardeşini de seni de bu makine okutuyor. Hem babandan hatıra o bize. Bir gün terziliği bıraksam bile evin en çok saygı duyulması gereken eşyası bu.

Annemin haklı olup olmadığını çok fazla düşünmüyorum. Bizi o makine okutuyor okutmasına ama biz de onun geç saatlere dek süren gürültüsüne katlanıyoruz. Üstelik çok iyi koşullarda okuduğumuzu da söyleyemem.

Hep kullanılmış kitaplarla geçti okul yıllarım. Kendimi ve çevremi kandıracağım diye o eski kitapların üzerindeki kurşunkalemle yazılmış yazıları silmek için saatlerce uğraşırdım. Tükenmez kalemle yazılmış yerleri de olurdu, hatta çirkin sözler, bazen küfürler de bulunurdu sayfalar da, onları silmek için de annem devreye girerdi. Bir parça pamuğu çamaşır suyuyla ıslatır, tükenmez kalemın boyasını ancak öyle çıkartabilirdi. Kardeşim Çiğdem de şimdi komşu çocukların eski kitaplarıyla okula gidiyor. Oysa yepyeni, sayfalarını benim, ilk kez benim çevirdiğim bir ders kitabım olmasını öyle istemişimdir ki... Annem beni anlamıyor, çünkü annem zaten yalnızca beşinci sınıfa kadar okumuş, o zamanlar bu kadar çok kitap gereksinimi de olmazmış. Birçok şeyi öğretmen kendi kitabından öğretir, defterlere yazdırırmış.

Babamın ölümünden sonra ister istemez terziliğe başlamış annem. Yapabileceği başka bir şey yokmuş ki. Başlangıçta acemice, kötü şeyler dikiyormuş. Buna karşın yine de mahallemizdeki insanlar kumaşlarını ona getirmişler. Aslında bütün bunların çaresiz bir kadına yardım etmek için olduğunu anlıyormuş annem. O günleri anlatırken hüznü bir gülümseme gelip oturur annemin yüzüne.

– Birçoğunun kumaşını ziyan etmişim kızım, ama yine de geldiler kapıma. Güler misin, ağlar mısın? İstedikleri gibi bir etek ya da elbise dikemeyeceğimi, giysinin kusurlu olacağını bile bile getirirlerdi. Babanızın ölümünden sonra aç açık kalmayalım diye güzel bir dayanışma göstermişti mahallemizdekiler. Sonra sonra elim alıştı, dikişlerimi beğenmeye başladılar. Başlangıçta ben gücenmeyeyim diye, o kusurlu giysileri giymekten bile çekinmediler.

Şimdi yalnızca bizim mahalledekiler için değil, başka semtlerden gelen insanlar için de dikiş dikiyor annem.

Kapının önünde durup bütün bunları zihnimden geçirirken o tıkırtı hiç eksilmiyor kulağımdan. Annemin kutsal saydığı dikiş makinesinin sesi... Bazı günler kapıyı açıp eve girmeden kısacık bir düşünürüm. Kapıyı açsam, o ses olmasa... İçeride bir adam oturuyor olsa; ince, uzun yüzlü... Babam! Fotoğraftaki gibi gülümsüyor olsa. Annem dese ki:

“Bak Özlem, baban geldi.”

Babam beni görünce kalkıyor koltuğundan, kollarımı açıp ona doğru koşmamı bekliyor. Bir daha denize açılmayacakmış, öyle diyor annem gülümseyerek. Emekli olmuş artık, annemin de terzi yapmasına gerek yokmuş. Babam, “Satalım bu makineyi diyormuş, mademki Özlem sevmiyor bunun sesini, satalım gitsin...”

Aslında terzi olan babama nasıl oluyor da bu sözleri söyletiyorum bilmiyorum, ama o denizci. Gittiği seferden her an dönmesini beklediğim bir denizci... İşte dönmüş şimdi, kollarını açmış beni bekliyor. Ona doğru koşup sarılsam. O gülerek şakalaşsa...

“Bakkala gidip balonla gofret alalım mı Özlem?”

“Alalım baba. Balon kırmızı olsun, gofret de çilekli!”

Hayır, eskisi gibi kucağına almıyor, büyümüşsün artık diyor. Yosun kokan elini omzuma atıyor, ben kolumu onun beline sarıyorum. Birlikte gülüşerek, şakalaşarak bakkala gidiyoruz...

Düşümü daha sürdürecektim, ama merdivenlerdeki ayak sesini duyunca kapının önünde çakılmış gibi durmamı neye yorarlar kaygısıyla eve girdim. Hayır, düşüm bugün

de gerçekleşmiyor. Oturma odasında annemi görüyorum, arkası dönük, yine kamburunu çıkartarak makinenin üzerine eğilmiş. Makinenin zıngırtısından kapının açıldığı duymuyor bile. Mucize bugün de gerçekleşmiyor. Babam yine duvarda, bana hep oradan gülümseyecek. Hiçbir zaman oturmayacak koltuğa. Bu evde baba koltuğu yok, televizyonun tam karşısındaki koltuk, eve kim erken gelirse ona ait oluyor. Hiçbir zaman gerçekleşemeyeceğini bildiğim bu d ş  kurmaktan ne zaman vazgeeeğim bilmiyorum.

Makinenin sesi, kulaklarımı tıkasam bile zorla girmeye çalışıyor beynime. İnsan, sesle gürültüyle boğulur mu? Boğulacakmış gibi oluyorum, içimden çığlık atmak geliyor, böylece o sesi bastırabilirmişim gibi... Ama tutuyorum kendimi.

– Anne! Ben geldim...

Duymuyor beni, sağır olmuş sanki. Bugüne dek bizi kandırdı diye d ş neeğim neredeyse. Dudaklarımızı okuyarak konuşmuş olabilir mi bizimle? Bu makine gerçekten aralıksız, dinlenmeden alıştırılrsa sağır edebilir insanı. Bir kez arkadaşımın doğum günü kutlaması için eğlence kulübüne gitmiştim. Girişte bir uyarı tabelası vardı, içerideki müziğin kulaklara zararı olabileceği, geçici sağırlık yapabileceği yazıyordu. Gerçekten de çok şiddetliydi müzik, ama hiç rahatsız olmamış, o g mb rt lerin her yerimi sarmasına bayılmıştım. Orada dinlediğim müzik bütün dünyanın koca bir yürek olduğunu hissettirmişti bana ve durmadan kan pompalıyordu tüm canlı bedenlere.

Peki, evdeki diķiř makinesi niçin bu kadar rahatsız ediyordu beni? Çifte standart dedikleri böyle bir şey olsa gerek. şimdi ben de öyle bir şey uyguluyorum sanırım. Belki

de yoksulluğu simgeliyor gözümde, onun için nefret ediyordum olabilirim. Para sıkıntısı çekmeyen insanların evinde dikiş makinesi olur mu? Kendi giysilerini kendileri dikmedikleri gibi, bir şeyleri yırtılsa, yıpransa ya yenisini alırlar ya da terziye verirler. Benim hiçbir zaman öyle bir lüksüm olmayacak. İçimi iyice sıkıntı basmıştı, kızdım kendime:

“Amaaan! Bugün yine karamsarlığım üzerimde. Yaşam mucizelerle dolu kızım, kendine gel. Mutluluk verecek küçük şeyler bul!”

İçimdeki ak ve kara, artı ve eksi sürekli çarpışıyor.

“Küçük şeyler mi? Sence bu da bir kandırmaca değil mi? İsteddiği şeylere ulaşamayan insanların avuntusu.” diyor bir başka ses.

– Anne merhaba! Ben geldim...

Başını çevirip baktı, gülümsedi. İşte bu güzel gülümseyiş, makine sesinin sıkıntısını bastırdı. Annem dertlerini, sorunlarını, bütün gün ayağını sarkıtp durduğu için şişen bacaklarının sızısını yüzüne yansıtmayacak incelikte bir kadın. Bazen arkadaşlarıyla konuşmalarına kulak misafiri olduğumda duyabilirim yalnızca; bana da kardeşime de dert yanmaz. Mutluluk veren küçük şeylerden mi saymalı bunu? Bana hüznün de veriyor annemin bu hali. Bazen kızıyorum da... Bu kadar olmamalı! Bizimle paylaşmalı, bütün sıkıntılarını paylaşmalı. Her zaman gülümseyen bir anne olmasın, bu kadar güçlüymüş gibi yapmasın...

– Ne zaman geldin yavrum? Hiç duymadım kapıyı.

Sesimin sitemine engel olamadım, çoğu zaman böyle olur bana, yumuşak ol derim kendime, yine de bastırmam içimdeki öfkeyi.

– Duymazsın tabii, o kadar dalmışsın ki makineye!

Annemin yüzü gölgelendi.

– Ne yapayım yavrum, Fadime Hanım'ın kızının nişanı-
na yetişmesi gerek bunun.

Hiç bitmez bu hanımlar. Ayşe Hanım, Sacide Hanım,
Gülnaz Hanım... Hepsinin dikilecek nişan, düğün giysi-
leri vardır.

– Bu kadar yorulduğuna deyse bari, on beş yirmi lira
verip elimiz sıkışık diyecekler, nişanın bu kadar paraya çı-
kacağını ummuyorduk, diyecekler. Öyle değil mi anne?

– Ne yapalım kızım, ben dikmesem başkası diker. Ben o
küçümsediğin üçü beşi bir araya getirip okutuyorum sizi.

Okutuyor, evet, ama ne oldu? Girdim üniversite sınavla-
rına, ne oldu? Koca bir hiç! Kazanamadım. Niçin kazana-
madım? Çünkü dershaneye gidemedim. Birçok arkadaşım
dershanenin yanı sıra özel dersler de alıyordu, ben üzeri
zaten işaretlenmiş, kullanılmış test kitapçıklarıyla hazır-
lanmaya çalıştım. Niçin? Çünkü paramız yoktu, çünkü
üniversite sınavları dışında başka sorunlara da kafa yor-
mam gerekiyordu.

Kim bilir, babam doktorların teşhis edemediği o hasta-
lıktan ölmeseydi, her şey başka türlü olurdu belki. Çok
istediğim hukuk fakültesinde birinci sınıf öğrencisi olabi-
lirdim şimdi. Bazen öldüğü için suçluyorum babamı, kı-
zıyorum. Ona haksızlık ettiğimi, annemi üzdüğümü bi-
liyorum, ama neden başka türlü olmadı yaşantım? Kime
kızmalıyım bilmiyorum ki...

Armağan alamadığım için gidemediğim o kadar çok do-
ğum günü eğlencesi oldu ki... Bir yığın yalan söylüyordum:
"Annem hasta, çıkamam evden.", *"Dönem ödevim için
araştırma yapmam gerek."*, *"Teyzemler bize geliyormuş."* ...

Durumumu bilen bazı arkadaşlarım şöyle demek zorunda kalıyorlardı:

“Özlem, armağan almak zorunda değilsin, aramızda olmanı istiyoruz.”

Küçük bir armağan alıp gittiğim doğum günü eğlenceleri de oldu; ama kendimi yeterince orada hissedemedim. Cicili bicili paketler açılmaya başlandığında oradan uzaklaşıyor, bir köşede oyalanırdım. Paketler açılır, sevinç çılgınlıkları, teşekkürler havada savrulur. Ben elimdeki meyve suyu bardağını evirir çevirir, sanki başka bir şey dikkatimi daha çok çekmiş gibi yapardım. Şimdi çoğu üniversite sınavını kazandı. Sokakta hangisiyle karşılaşsam gözleri ıslıl ıslıl, ballandıra ballandıra kazandıkları fakülteleri anlatıyorlar bana.

Babamın fotoğrafı bana bakıyor, gülümsemesi değişmiş sanki, biraz sitemli mi ne? Kızma baba, lütfen bağışla beni. Belki de yeterince çalışmadığım için kazanamadım sınavı. Kendimi teselli etmek için böyle düşünüyor olabilirim.

Annemin sesiyle kendime geldim.

– Özlem, bu nişan elbisesini dikerken ne düşündüm biliyor musun? Senin de hayırlı bir kısmetin çıksa... Senin için de dikebilsem.

Ah, annemin bu evlilik düşleri hiç bitmez. Benden aynı yanıtı alacağını bile bile anlatır.

– Anne, yine mi? İnsanlar artık senin zamanında olduğu gibi erkenden evlenmiyorlar, liseyi daha yeni bitirdim. Bırak artık böyle plan yapmayı.

– Evlenmeyip de ne yapacaksın kızım? Koruyup kollayan bir eşin olur, yuvan olur, toplumda değerin artar.

– Ben tek başıma da saygın bir yer edinemez miyim anne?

– Nasıl? Okul bitti. Üniversiteyi kazanamadın. İşin de yok.

– Bir iş bulacağım anne, merak etme.

Annem beni duymuyor bile.

– İyi bir evlilik her şeyi yoluna koyabilir.

Birçok insan gibi annem de evlilikle saygınlık arasında bağ kuruyor. Genç kızlar için tek hedef bu sanki: İyi bir eş bulup evlenmek... Tabii seçilen eşin de iyi bir işi olacak, varlıklı olursa daha iyi. Annemle bu konuda hep çatışıyorum. Evliliği kurtuluş olarak göremiyorum bir türlü. Evlilik gelecek için güvence olabilir mi? Annem kendi evliliğinden bile ders almamış görünüyor. Sık sık geçmişteki zor günleri anlatıp bugüne şükretmemizi öğütlemiyor muydu?

– Evlilik her zaman hayat kurtarmıyor anne. Hem ben evlenmeyi düşünsem bile bunu hayatım kurtulsun diye yapmam. Sevebileceğim, dürüst, sağlam karakterli bir insanla yaşamak için evlenirim.

– Peki, ne yapacaksın kızım?

Ne yapacağım? Günlerdir ne için dolaştığımı bilmiyorum musun? Bir iş bulup çalışacağım. Üst kattaki komşumuzun gazetesini isteyip ilanları işaretlediğimi, sonra o adresleri birer birer dolaştığımı anlatmıyor muyum? Henüz bulamadım, ama bulurum nasıl olsa... Hep aynı türden işler çıkıyor karşıma, ne yapayım? Pazarlama, pazarlama... Dünyada yalnızca bu iş kalmış sanki. Satmasanız bile yaptığınız iş mutlaka bir malın tanıtımı. Böyle birkaç işe girdim, o kadar kısa sürdü ki. Bir şey satmaktan nefret eder hale geldim. Her kapıda aynı sözler: “Albüm ister misiniz? Bakın güzel günlerinizi unutulmayacak biçimde bu albümde saklayabilirsiniz. Demek güzel günleriniz

olmadı hiç? Peki, çaydanlık almayı düşünmez misiniz? Çelik tabii, sağlam, paslanmaz, termik tabanlı... Yaa demek evde üç beş tane çelik çaydanlığınız var! Konuklara ayrı, kendinize ayrı, çocuklara ayrı demleyebiliyorsunuz demek! Çamaşır makineniz için top satıyoruz, onunla ilgilenmez misiniz? Şey topu bu... Kireçlenmeye karşı, kullanımı çok pratik, deterjandan da tasarruf sağlayacaksınız. Deneyin efendim, deneme için para almıyoruz. Bir hafta kalsın sizde...”

Bulduğum ve ancak iki üç gün sürdürebildiğim işler böylece bitivermişti. Yapamıyorum, satıcı olamıyorum.

Sorusunu yanıtlamadığımı, düşüncelere daldığımı gören annem bir daha sordu:

– Peki Özlem, evlenmeyip de ne yapacaksın?

Neyse ki kapı çaldı, ben de anneme bilmediğim şeyleri anlatma sıkıntısından kurtuldum. Bu saatte Çiğdem gelmiş olabilir. Onun okuldan dönüş saati. Yedinci sınıfta okuyor Çiğdem, bazen didişir, bazen dertleşiriz onunla. İnsanın kardeşinin olması bazı açılardan gerçekten güzel. En azından anneme karşı muhalefeti tek başıma yüklenmek zorunda kalmıyorum. Kardeşim bazen beni kızdırmak için annemin tarafını tutsa da, çoğu zaman yanımda yer alıyor. Açtım kapıyı, asık suratla içeri girdi. Beni görünce şaşırdı.

– Evdesin demek abla!

Evde ne işin var, der gibi söylemişti. Biraz önce onun için düşündüğüm bütün iyi düşünceler uçtu gitti. Hayır, insanın kardeşinin olması iyi bir şey değil! Patladım artık.

– Nerede olmam gerekiyor? Allah Allah, bu evde kimse beni istemiyor galiba. Annem evlen git diyor, sen beni görünce şaşıırıyorsun.

Benim öfkeyle bağırp çağırmam kardeşimi de, annemi de şaşırtmıştı. Çiğdem çantasını savururcasına atıp ayak-kabılarını çıkardı.

– Kötü bir şey mi söyledim abla, ne bağıyorsun?

Annem de dikiş makinesinin başından kalkıp geldi, beni girişteki sandalyeye oturttu. Kaskatı olmuşum. Aslında öfkem evdeki bu duruma değildi, hayata kızıyordum, pazarlamacı olmaya kızıyordum, evlerinde üç beş tane çelik çaydanlık bulunduranlara kızıyordum... Annem beni sakinleştirmeye çalıştı.

– Beni yanlış anladın kızım, evden gitmeni istediğim için söylemiyorum ki. İnsanın gelecek için planları yoksa elbette evlilik düşünülür.

Sonra Çiğdem’e döndü.

– Sen niye bir karış suratla geliyorsun bakayım?

Çiğdem bir yandan okul formasını çıkarmaya uğraşiyor bir yandan anlatıyordu. Sesinin sesime ne kadar benzediğini fark ettim o an. Annemin üzüntüsü yüzünden erken doğan Çiğdem; zayıf, ufak tefek Çiğdem, başkaldırma eğilimi içinde bir genç olmuştu sanki. İçimde yeniden bir yumuşama oldu, onun yaşındayken ben nasıldım acaba diye düşünüp kendimi onun yerine koymaya çalıştım. Bu yöntemi bir arkadaşımdan öğrenmişim, başlangıçta uygulamak zor oluyordu, asla bir başkasının yerine koyamıyordum kendimi, ama zamanla başardım. O günden bu yana beni üzen bazı durumların üstesinden gelmem kolaylaşmıştı. Kimi zaman başaramadığım durumlar da var. Sözgelimi çoğu zaman annemin yerine koyamıyorum kendimi... Annem, sahiden beyaz atlı bir prensin varlığına inanıyor gibi görünüyor. Bir gün gelecek kapımızı çalacak ve annemin elini öpüp şöyle diyecek:

Miyase Sertbarut

GERÇEKLE BÜYÜMEK DÜŞLERLE YÜRÜMEK

Herkesi sınırlandıran gerçek dünyanın yanı sıra herkesi özgürleştiren bir de düş dünyası vardır. İkisinden de vazgeçemeyiz. Gerçeği değiştirmek istiyorsak önce onu hayalimizde var ederiz, sonra onu gerçeğe dönüştürmek için çaba gösteririz.

Romanın kahramanı Özlem, düşlerini gerçekleştirme yolunda ilerlerken duvara çarptığı çok anlar olur. Bazen kalbinden, bazen aklından yardım alır. İdealindeki üniversitenin öğrencisi olmak için gerçeklerle mücadele etmesi gerekecektir.

Romanın diğer kahramanı Taylan da benzer bir labirentte çıkışı bulmaya çalışmaktadır. Yolu Özlem'le çakışır. Birlikte yürümek için ilk adımı atarlar, ama yol uzundur ve kendi hayatımızın kontrolünü elimize almak kolay olmayabilir.

İki gencin hayatla ve kendileriyle mücadelesi hepimiz için yol gösterici olabilir.

ISBN: 978-605-285-018-3

9 786052 850183

www.tudem.com

    [tudemyayingrubu](https://www.tudem.com)